

РЕШЕНИЕ

№ 6533

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **7262** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 38, ал. 7, във връзка с чл. 38, ал. 3 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба на Т. В. Т. срещу Решение № ППН-01-467/02.07.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на жалбоподателя е разпоредено в срок от един месец да промени обхвата на заснемането на камери № 1, № 2, № 4 и № 5, разположени в имота му с адрес [населено място],[жк], [улица], по начин, по който да не заснема обществени площи и чужди имоти.

В жалбата се съдържат оплаквания, че в оспорваният акт неправилно е прието, че видеокамерите заснемат чужди имоти и обществени площи. Пояснява, че е управител на юридическо лице и същото е администратор на лични данни и може да обработва такива данни. Жалбоподателят допълва, че камерите заснемат поставените огради, които са разположение в неговия имот, а не на границата със съседния имот. Твърди, че съседът му е поставил устройство за видеонаблюдение, което обхваща имота на жалбоподателя.

Ответната страна Комисията за защита на личните данни изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

Заинтересованата страна Р. П. П. също изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред Комисия за защита на личните данни (КЗЛД) е образувано по повод подадена жалба с рег. № ППН-01-467/29.06.2020 г. на Р. П., с която посочва, че съседът му Т. Т. е монтирал видеокамери в своя имот с адрес [населено място],[жк], [улица], с които го наблюдава, записва и филмира, тъй като обхватът на камерите включва имота му с адрес [населено място],[жк], [улица].

Административният орган е уведомил Т. Т. за подадената жалба и му е дадена възможност да изрази становище. В тази връзка е подадено становище вх. № ППН-01-467-3 от 23.09.2020 г. от Т., с която посочва за възникнал спор за собственост с П. относно разположението на оградата между двата имота. Посочва още, че на неговия адрес се намира адреса на управление на дружество, на което е управител. Камерите били поставени с превантивна цел по повод отправени заплахи от П. и наличието на техника на значителна стойност. Със становището се посочва още, че обхватът на камерите включва единствено неговия имот. Към становището е приложена комбинирана скица имотите, извадка от топографски план и снимков материал.

Жалбоподателят Т. е попълнил и изпратил на КЗЛД предоставения му въпросник за проверка на жалба (депозирани два пъти с вх. № ППН-01-467-6 от 18.11.2020 г. и вх. № ППН-01-467-8 от 30.11.2020 г.). Във въпросника е отговорено, че се осъществява видеонаблюдение само в неговия имот с адрес [населено място],[жк], [улица], но не и други имоти или обществени места. Записите се съхранявали няколко дни и достъп до тях имали членовете на неговото семейство. Към въпросника са приложени снимков материал и топографски план на имота.

Със Заповед № РД-15-20 от 25.01.2021 г. на председателя на КЗЛД е наредено да се извърши проверка в имот с адрес [населено място],[жк], [улица], която да установи дали е изградена система за видеонаблюдение и нейните технически параметри.

Служители на КЗЛД в присъствието на Т. Т. извършили проверка в неговия имот на 25.01.2021 г., за резултатите от която съставили Констативен протокол от 25.01.2021 г. Констатирани наличието на монтирани пет броя видеокамери, на които периметрите за видеонаблюдение е следният: камера № 1: двора на Т., част от улицата пред къщата и част от оградата, разделящата двора със съседния имот; камера №2: портала на двора на Т., част от улицата пред къщата и част от оградата, разделящата двора със съседния имот; камера № 3: дворното пространство на Т. и част от дворното пространство на Р. П.; камера № 4: дворното пространство на Т. и част от улицата пред къщата; камера № 5: дворното пространство на Т., част от дворното пространство на Р. П. и оградата, разделяща двата имота. В констативния протокол е отразено, че Т. дал информация, че лично е монтирал камерите в качеството му на собственик на имота. Отразено е, че до входната врата на имота е монтирана информационна табела, означаваща извършването на видеонаблюдение. Констативният протокол е подписан от двамата служители на КЗЛД и без забележки от жалбоподателят Т.. Към протокола е приложен снимков материал, отнасящ се за обхвата на наблюдение от всяка камера.

Съставен е Констативен акт с № ППН-02-40 от 20.01.2021 г. от служители на КЗЛД, който изцяло възпроизвежда резултатите от проверката, обективирани в Констативен протокол от 25.01.2021 г. Липсват данни по преписката да е връчен констативния акт на страните в производството.

На 15.02.2021 г. жалбоподателят е подал имейл до КЗЛД, с която посочва, че е един и

същи адресът, на който живее и адресът на управление на дружеството ([фирма]), на което е управител.

Комисията за защита на личните данни е провела заседание на 17.02.2021 г., на което са конституирани страните Р. П. П. в качеството му на жалбоподател и ответници Т. В. Т. и [фирма]. Жалба с рег. № ППН-01-467/29.06.2020 г. е разгледана по същество на заседание на административния орган, проведено на 21.04.2021 г., за което е съставен протокол № 16 от същата дата.

Комисията за защита на личните данни се е произнесла с обжалваното Решение № ППН-01-467/02.07.2021 г., с което е приела за частични основателна жалбата на Р. П..

В оспорвания акт е прието, че е осъществено видеонаблюдение, позволяващо да бъдат идентифицирани лицата в съответствие с чл. 4, пар. 1, т. 1 от Регламент 2016/679. Личните данни се обработвали с цел защита на лица и имущество. Прието е за незаконосъобразно обработването на лични данни чрез видеонаблюдение, осъществено с камери № 1, № 2, № 4 и № 5, разположени в имот с адрес [населено място],[жк], [улица]. Прието е, че е налице видеозаснемане на обществени площ и малка част от имота на Р. П., без да е налице условия за това, което е нарушение на чл. 5, пар. 1, б. „в“ от Регламент 2016/679, а именно принципът за „свеждане на данните до минимум“ – личните данни следва да са подходящи, свързани с и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват. Отхвърлени са възраженията, че адреса на управление на [фирма] се намира на адреса, където са монтирани камерите. В тази връзка на основание чл. 57, пар. 1, б. „е“ от Регламент 2016/679 е разпоредено на Т. да преустанови нарушението като промени обхвата на заснемане на камерите.

Решението на КЗЛД е съобщено на лично на Т. на 07.07.2021 г., което се установява от известието за доставка.

В съдебно заседание са приети топографски план на имота на жалбоподателя, протокол за трасиране, означаване и координиране границите на имот с идентификатор № 68143.503.1038 КККР на [населено място], кв. Б., както и снимков материал за обхвата за наблюдение на камерите в имота.

Не се кредитира представеният снимков материал към жалбата, тъй като липсва информация към кой момент се отнася, при което не дава информация за обхвата на камерите към релевантния момент - датата на проверката. Следва да се отбележи, че обхватът на видеонаблюдението към датата на проверката е надлежно отразен в констативния протокол (подписан без забележки от Т.) и снимковия материал към него. Определянето на обхвата на видеонаблюдението след постановяване на обжалвания административен акт, е от значение за изпълнение на решението на КЗЛД, но не и за издаването му.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подлежащ на оспорване на административен акт. Същата е подадена от лице, имащо правен интерес, тъй като решението е неблагоприятно за неговия адресат. Жалбата е подадена в срока по чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД, доколкото актът е съобщен на 07.07.2021 г., а жалбата е депозирана на 09.07.2021 г.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която

преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган съгласно чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, прието е при необходимия кворум и с необходимото мнозинство - арг. чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД и чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от Правилника). Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове, а решенията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ (чл. 9, ал. 3). Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването. В случая за оспореното решение са гласували трима със „за“ и един с особено мнение, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Спазена е установената от закона форма - актът е писмен, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Административният акт съдържа изискуемите от разпоредбата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. Оспореният акт съдържа ясна разпоредителна част, посочени са релевантните факти и обстоятелства и приложимите според административния орган правни норми, проявлението на които обосновава разпоредените от него правни последици. Налице са незначителни разминавания при посочване на мярката, но от общия смисъл следва извод, че е наложена по чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент 2016/679 - да разпорежда на администратора или обработващия лични данни да съобразят операциите по обработване на данни с разпоредбите на настоящия регламент и, ако е целесъобразно, това да стане по указан начин и в определен срок.

В производството не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Същото е образувано по жалба на П., което е във връзка с правомощията на КЗДЛ по чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД - разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон. В това производство участват Комисията за защита на лични данни, лицето, подало жалба и администраторът на лични данни.

Дадена е възможност на жалбоподателя да вземе участие в производството, тъй като същият е депозирал становище, присъствал е на проверката и е взел участие в заседанието на комисията. Не е нарушено правото на защита от това, че не е бил връчен констативния акт, тъй като служителят впоследствие се е запознал с преписката, като е взел участие в заседанието на комисията, а и констативният акт изцяло възпроизвежда (не внася нови факти) информацията от констативния протокол, с който е запознат жалбоподателят.

Събрани са всички необходими доказателства и са изяснени всички факти и обстоятелства по случая. Правилно са определени параметрите на видеонаблюдението, като е прието, че видеозаснемането на камери № 1, № 2 и № 4 обхваща обществени площи (улицата пред имота на жалбоподателя), а камера № 5 обхваща малка част от дворното място на Р. П. П.. Този извод на органа, който се споделя от съда, се базира на констативния протокол от 25.01.2021 г., отразяващ резултатите от проверката. Съставянето на протокола е извършено в деня на

проверката и отразява възприетото от служителите на КЗЛД. Липсват данни по делото, от които да се достигне до извод за неправилно съставяне на протокола, а и същият е подписан без забележки от Т.. В тази връзка са изцяло неоснователни възраженията на жалбоподателя, че видеокамерите не заснемат чужди имоти и обществени площи.

Настоящият съд намира за неоснователни доводите, че камерите заснемат поставените огради, които са разположение в неговия имот, а не на границата със съседния имот. Разпореденото в обжалваното решение не е заради наблюдението на оградата между двата имота, а заради наблюдението на част от двора на П. и улицата. Единствено за допълнение следва да се отбележи, че наблюдението на част от имота на П. не може да се обоснове със спор за собственост на тази част от имота. Това е така, тъй като обсъжданата част се ползва от П. и докато не се разреши спорът за собственост по надлежния ред, жалбоподателят не може да се позовава като собственик на част, която не е владее.

Административният акт е издаден и в съответствие с материалния закон.

Видеонаблюдението като съвкупност от действия по записване и съхраняване, осъществявано с автоматично средство – система за видеонаблюдение, попада в обхвата на понятието „обработване“ по смъсла на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, като данните в тази система позволяват идентифициране на физически лица по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Правилно КЗЛД е приел, че Т. осъществява видеонаблюдение, при което има качеството на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679. Същият е определил целите на обработване на лични данни - охрана на лица и имущество и средствата за обработване - видеонаблюдение чрез повече от едно техническо средство (камера), т. е. чрез система за видеонаблюдение.

Неоснователни са доводите, че администратор на лични данни е [фирма], на което жалбоподателят е управител. Установено е, че системата за видеонаблюдение е монтирана лично от Т. в качеството му на собственик на имота с адрес [населено място],[жк], [улица] (дадена от жалбоподателя информация, която е отразена в констативния протокол от проверката, подписан без забележки от жалбоподателя), т. е. не действа като представител или служител на дружеството. Освен това всички членове на семейството му имат достъп до видеонаблюдението, което изключва връзката с търговската дейност на дружеството. Допълнително следва да се отбележи, че липсват данни на адреса да се намира офис на дружеството. Ирелевантно е обстоятелството, че дружеството е било регистрирано като администратор на лични данни, тъй като от момента на прилагане на Регламент (ЕС) 2016/679 отпада регистрационният режим.

Извършеното от жалбоподателя Т. обработване на лични данни чрез видеонаблюдение с монтирани камери, е допустимо само при заснемане на собствения си имот, но не толкова обхващащо части от други имоти, включително публични места (улица) извън процесния имот.

По делото категорично се установи, че четири камери заснемат част от улицата пред имота на жалбоподателя, а една камера заснема малка част от имота на П.. Това води до извод за нарушение принципа по чл. 5, §1, б. “б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, а именно личните данни следва да са подходящи, свързани с и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват. Обработването на лични данни извън обхвата на имота на Т. е извън необходимото за целта обработване.

В този смисъл е т. 13, т. 14 и т. 35 от решение на СЕС от 11.12.2014г. по дело С212/13, относимо до тълкуването на член 3, параграф 2 от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (отменена с чл.94 от Регламент(ЕС) 2016 на ЕП и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на ФЛ във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО), с поред което посочената норма трябва да се тълкува в смисъл, че използването на система за видеонаблюдение, извършваща видеозаснемане на хора, съхранявано върху устройство за дълготрайно запамятане, а именно твърд диск, която е инсталирана от физическо лице в семейната му къща за защита на собствеността, здравето и живота на собствениците на къщата, като системата покрива и обществени места, не представлява обработване на лични данни при извършване на изцяло лични или домашни занимания по смисъла на тази разпоредба.

Оспореното решение на КЗЛД е съобразено и с целта на закона, която е да се реализира правото на защита на лични данни и да се преустанови неправомерното обработване на лични данни. Корективната мярка по чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 съответства на нарушението и е насочена за преустановяване на неправилното обработване на лични данни, чрез съобразяване извършваните операции по обработването им по определен начин и срок.

Горното налага извод за неоснователност на жалбата и като такава на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК следва да се отхвърли.

Ответната страна и заинтересованата страна не са направили искане за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, 37 - ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. В. Т. срещу Решение № ППН-01-467/02.07.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на жалбоподателя е разпоредено в срок от един месец да промени обхвата на заснемането на камери № 1, № 2, № 4 и № 5, разположени в имота му с адрес [населено място],[жк], [улица], по начин, по който да не заснема обществени площи и чужди имоти.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: